

Wojciech Szczepan Staszewski
Katedra Prawa Międzynarodowego i Amerykańskiego
Wydział Prawa, Prawa Kanonicznego i Administracji
Katolicki Uniwersytet Lubelski Jana Pawła II

Autoreferat

**przedstawiający opis dorobku naukowego i osiągnięć naukowych
w rozumieniu art. 18a ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach i tytule naukowym
oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (t.j. Dz. U. z 2014 r., poz. 1582 z późn. zm.)**

Na podstawie art. 18a ust. 1 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (t.j. Dz. U. z 2014 r., poz. 1582 z późn. zm.) oraz § 12 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 22 września 2011 r. w sprawie szczegółowego trybu i warunków przeprowadzenia czynności w przewodach doktorskich, w postępowaniu habilitacyjnym oraz w postępowaniu o nadanie tytułu profesora (Dz. U. Nr 204, poz. 1200) przedkładam niniejszy autoreferat sporządzony dla celów postępowania habilitacyjnego, zawierający informacje na temat uzyskanego tytułu zawodowego, stopnia naukowego i przebiegu dotychczasowego zatrudnienia w jednostkach naukowych, charakterystykę osiągnięcia naukowego w rozumieniu art. 16 ust. 2 pkt 1 przywołanej ustawy, a także omówienie pozostałych osiągnięć i dorobku naukowego oraz zwięźle przedstawienie działalności organizacyjnej. Dodatkowe informacje dotyczące działalności naukowej, dydaktycznej, eksperckiej, popularyzatorskiej, a także współpracy naukowej zawarłem w odrębnym załączniku nr 4.

1. Imię i nazwisko: Wojciech Staszewski

2. Posiadane dyplomy, stopnie naukowe – z podaniem nazwy, miejsca i roku ich uzyskania oraz tytułu rozprawy doktorskiej:

2004 r. dyplom potwierdzający uzyskanie stopnia doktora nauk prawnych w zakresie prawa, nadanego uchwałą Rady Wydziału Prawa, Prawa Kanonicznego i Administracji KUL z dnia 14 października 2003 r. na podstawie obronionej w dniu 13 października 2003 r. rozprawy doktorskiej pt. *Prawnomiędzynarodowe aspekty migracji ludności (ze szczególnym uwzględnieniem polskiej praktyki traktatowej)*. Promotorem pracy doktorskiej był prof. dr hab. Stanisław Wrzosek, a recenzentami byli: prof. dr hab. Maria Frankowska oraz prof. dr hab. Jerzy Menkes.

1995 r. dyplom potwierdzający uzyskanie tytułu magistra prawa w dniu 26 października 1994 r. na podstawie odbytych studiów wyższych magisterskich na Wydziale Prawa Kanonicznego i Świeckiego KUL, na kierunku prawo w latach 1989/90 – 1993/94.

3. Informacje o dotychczasowym zatrudnieniu w jednostkach naukowych:

od 1994 r. Katolicki Uniwersytet Lubelski Jana Pawła II
(od 1 grudnia 1994 r. do 30 września 2004 r. – asystent;
od 1 października 2004 r. do 30 września 2013 r. – adiunkt,
od 1 października 2013 r. – starszy wykładowca w Katedrze
Prawa Międzynarodowego i Amerykańskiego [wcześniej
Katedra Prawa Międzynarodowego Publicznego], Wydział
Prawa, Prawa Kanonicznego i Administracji [wcześniej Wydział
Prawa Kanonicznego i Świeckiego] Katolickiego Uniwersytetu
Lubelskiego Jana Pawła II)

2004 – 2014 Szkoła Wyższa Warszawska/ Collegium Varsoviense
(adiunkt)

Współpracowałem także na podstawie umowy o dzieło lub umowy zlecenia z następującymi uczelniami: Wyższa Szkoła Dziennikarska im. Melchiora Wańkowicza w Warszawie (1999-2004); Wyższa Szkoła Handlowa w Radomiu (2002-2003, 2005-2006); Wyższa Szkoła Stosunków Międzynarodowych i Komunikacji Społecznej w Chełmie (2004-2008), Uniwersytet Rzeszowski (2008-2009), Akademia Obrony Narodowej w Warszawie (2011-2015).

4. Wskazanie osiągnięcia wynikającego z art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule naukowym w zakresie sztuki (t.j. Dz. U. z 2014 r., poz. 1582 z późn. zm.):

a) tytuł osiągnięcia naukowego:

Autorstwo monografii pt. *Konsul honorowy w prawie międzynarodowym i w praktyce polskiej*.

b) autor, tytuł, nazwa wydawnictwa, miejsce i rok wydania:

Wojciech Szczepan Staszewski, *Konsul honorowy w prawie międzynarodowym i w praktyce polskiej*, Wydawnictwo KUL, Lublin 2015.

c) omówienie celu naukowego ww. pracy i osiągniętych wyników wraz z omówieniem ich ewentualnego wykorzystania:

Przedstawiona monografia dotyczy instytucji konsula honorowego, zaliczanej do najstarszych instytucji prawa międzynarodowego. Przyjęcie, że rozwój prawa międzynarodowego jest faktem, z którym należy się zmierzyć zarówno na gruncie normatywnym, jak i doktrynalnym, oraz że oddziaływanie ewoluującego prawa na poszczególne instytucje, tak prawa międzynarodowego, jak i prawa krajowego nie może być

pomijane, wymusza ciągle analizowanie wspomnianych instytucji, ich umiejscawianie w zachodzących procesach. Relacje pomiędzy instytucjami a prawem międzynarodowym nakazują z kolei analizowanie wpływu instytucji na rozwój prawa międzynarodowego. W kontekście korelacji między rozwojem prawa a rozwojem instytucji można zauważyć, że dochodzi do sprzężenia zwrotnego. To znaczy, że rozwój prawa międzynarodowego wpływa na rozwój rzeczonych instytucji i – *vice versa* – że rozwój tych ostatnich oddziałuje na rozwój prawnomiędzynarodowego porządku.

Jedną z instytucji, do których odnosi się wskazane założenie jest, mająca długą historię, instytucja konsula honorowego. Status prawny tej instytucji tworzą zarówno normy prawa międzynarodowego, jak i normy prawa wewnętrznego poszczególnych państw. Rozważania podjęte w pracy i poświęcone tytułowej instytucji zostały ukazane przez pryzmat trzech aspektów: praktycznego, normatywnego i doktrynalnego, które nie mogą funkcjonować bez wzajemnego oddziaływania. Znajduje to dodatkowe uzasadnienie w stwierdzeniu, że terminy prawne i prawnicze nie funkcjonują w próżni. Przekładając się na praktykę, wyznaczają ramy stosowania obowiązujących przepisów. To, na ile są one wystarczającą podstawą prawną i na ile są one przez praktykę wykorzystywane, ewokuje konieczność postawienia zasadniczego, z punktu widzenia pracy, pytania wpisanego w hipotezę badawczą, a ujętego w następujący sposób: na ile współczesna instytucja konsula honorowego jest pochodną uwarunkowań historycznych i na ile jej współczesne uwarunkowania (prawne i faktyczne) odpowiadają na zapotrzebowanie naszych czasów? Ponadto: na ile także rozwój instytucji konsula honorowego jest skorelowany z rozwojem prawa międzynarodowego i na ile rozwój tego ostatniego wpływa na przedmiotową instytucję? Należy odnotować, że niektórych współczesnych instytucji prawa dyplomatycznego i konsularnego nie sposób zrozumieć bez zapoznania się z ich genezą i historią, a także umieszczenia w kontekście ich rozwoju.

Zakres oraz kolejność prowadzonych w pracy rozważań, w których odnosiłem się do poszczególnych problemów wyznaczonych tematem pracy, podporządkowałem realizacji głównego, określonego powyżej, założenia. Zgodnie z nim instytucję „konsula honorowego” analizowałem począwszy od jej uwarunkowań historycznych, związanych z procesami zachodzącymi tak na świecie, jak i w Polsce, po to, by na ich podstawie wyznaczyć współczesny status konsula honorowego, nie tylko w wymiarze teoretycznym (do którego skłania brak definicji legalnej przedmiotowego pojęcia), ale także praktycznym (w obliczu bogatej praktyki państw dotyczącej stosowania instytucji konsula honorowego).

Szczegółowe rozważania w pracy zatytułowanej *Konsul honorowy w prawie międzynarodowym i w praktyce polskiej* ująłem w sześciu rozdziałach, których kolejność była konsekwencją określonego tytułem zakresu przedmiotowego pracy. W rozdziale pierwszym przedstawiłem proces kształtowania się instytucji konsula honorowego w oparciu o ogólne kryteria periodyzacyjne, biorąc pod uwagę fakt, że prawo międzynarodowe (a tym samym i jego instytucje) są tylko jedną z wielu sfer, w których zachodzą zjawiska społeczne, sferą uwarunkowaną przez szereg innych. Z tych też względów przeprowadziłem podział procesu kształtowania się instytucji konsula honorowego na starożytność, średniowiecze oraz czasy nowożytne. W oddzielnej części wyodrębniłem rozważania poświęcone umowom kapitulacyjnym, które odegrały ważną rolę w rozwoju historycznym instytucji konsula i

związane były z kilkoma okresami rozwoju tej instytucji. Na ich podstawie tworzona była odrębna kategoria konsulów, zwanych konsulami sądowymi lub jurysdykcyjnymi.

Instytucja konsula honorowego przeszła długą drogę ewolucji, a każdy z wyodrębnionych okresów oddziaływał na nią w większym bądź mniejszym stopniu. Sięgając jej genezy, nie sposób było poddać analizie początki jej funkcjonowania bez ścisłego powiązania z problematyką tworzenia się i kształtowania państwowości, a co za tym idzie, stosunku państw do cudzoziemców. Stąd obrałem taki zakres rozważań. Wskazałem, że już w starożytności powołano instytucje, które posiadają szereg cech przypominających instytucję współczesnego konsula honorowego. Bez ich ukazania i analizy nie mógłbym zobrazować szerokiego spektrum działalności konsula, często będącego pochodną wspomnianych uwarunkowań historycznych. Wskazałem, że rozwój instytucji konsula, który ukształtował współczesne znaczenie tej instytucji, przypada na wieki średnie, ze szczególnym uwzględnieniem późnego średniowiecza. Było to związane z rozwojem stosunków handlowych, szczególnie w basenie Morza Śródziemnego. Dynamiczny rozwój instytucji konsula nastąpił po rewolucji przemysłowej końca XVIII w. i początku XIX w. Nabrała ona wówczas cech powszechności i została wprowadzona do praktyki stosunków międzynarodowych przez wszystkie ważniejsze państwa. W XIX w. nastąpił już wyraźny podział na konsulów zawodowych i konsulów honorowych, co z punktu widzenia prowadzonych badań uznać należy za moment przełomowy. Nakreślony w pracy rys historyczny skłonił do konstatacji, że instytucja konsula honorowego, mimo poddawania jej często krytyce (co zostało ukazane), stale rozpowszechnia się. Jej popularność wynika nie tylko ze względów oszczędnościowych; często konsulowie honorowi zwiększają skuteczność kontaktów gospodarczych między państwem wysyłającym a państwem przyjmującym oraz w wielu przypadkach usprawniają i ożywiają kontakty – współpracę z miejscową ludnością. Właściwie wybrany konsul honorowy może przysporzyć państwu ustanawiającemu go, dzięki znajomości miejscowych zwyczajów i warunków działalności, większych korzyści (szczególnie w promocji państwa wysyłającego) aniżeli konsul zawodowy. Dlatego też stanowczo można stwierdzić, że znaczenie instytucji konsula honorowego – właściwie od momentu jej powstania – stale rośnie, a państwa, doceniając jej zalety, stosują ją szeroko w swojej praktyce, co osłabia krytykę, której jest ona poddawana.

Rozdział drugi, w którym zawarłem analizę pojęcia konsula honorowego jako kategorii prawnej i prawniczej, zawiera analizę prawnoporównawczą i dogmatyczno-prawną postanowień umów międzynarodowych (wielostronnych i dwustronnych), a także aktów prawa wewnętrznego oraz krytyczny przegląd poglądów przedstawicieli nauki. Pomimo faktu, że terminem „konsul honorowy” posługuje się wiele aktów, zarówno prawa międzynarodowego, jak i krajowego, brak jest wciąż legalnej i powszechnie akceptowanej definicji konsula honorowego. Wskazałem, że postulat przyjęcia takowej definicji nie jest jedynie przejawem pewnego idealizmu prawodawczego, gdyż jej brak skutkuje niemożnością ustalenia, które elementy składające się na pojęcie konsula honorowego mają charakter elementów koniecznych. W dodatku przerzuca ciężar definicyjny w tym zakresie na doktrynę prawa międzynarodowego, co skutkuje wielością koncepcji poświęconych tej problematyce. Bez wątplenia z jednej strony wzbogaca to naukę prawa międzynarodowego, z drugiej zaś powoduje chaos terminologiczno-pojęciowy. Okoliczności te skłoniły mnie do ustalenia katalogu elementów definicyjnych koniecznych do zbudowania (poprawnej z punktu

widzenia logiki prawniczej) definicji pojęcia „konsul honorowy”. Stanowiło to nie tylko realizację określonego na wstępie zamierzenia badawczego, ale także niezbędny fundament wszelkich analiz poświęconych tej problematyce w dalszej części pracy. W wyniku przeprowadzonych badań doszedłem do wniosku, że należy wyróżnić osiem cech charakteryzujących instytucję konsula honorowego i jednocześnie odróżniających ją od instytucji konsula zawodowego. Należą do nich: obywatelstwo, wynagrodzenie, prowadzenie innej działalności zarobkowej, szczególny typ więzi między konsulem a państwem wysyłającym, odpowiednie przygotowanie, wyznaczony zakres wykonywanych funkcji, przysługujące immunitety i przywileje oraz ranga. Wskazałem przy tym, dokonując analizy porównawczej względem konsula zawodowego, że niektóre wyszczególnione cechy wypadają mniej korzystnie w przypadku konsula honorowego, niemniej mają one istotne znaczenie w sformułowaniu kompleksowej definicji tytułowej instytucji. Wzięcie wszystkich wymienionych cech pod uwagę pozwala na pełną charakterystykę instytucji konsula honorowego.

Status konsula honorowego, jako instytucji prawa konsularnego, regulowany jest przez normy prawa międzynarodowego i prawa wewnętrznego poszczególnych państw. Normom prawa międzynarodowego poświęciłem rozdział trzeci, a normom prawa polskiego rozdziały: czwarty i piąty. Rozpatrując tę instytucję i jej status w prawie międzynarodowym, nie mogłem jej nie osadzić w kontekście ogólnej problematyki źródeł prawa międzynarodowego *in genere*, jak też szczególnych cech prawa konsularnego jako jednej z dziedzin prawa międzynarodowego. Dlatego też, dążąc do określenia statusu konsula honorowego, rozpatrywałem źródła prawa międzynarodowego w znaczeniu formalnym, ale biorąc pod uwagę – dla prawidłowej wykładni – także czynniki, które wpłynęły na treść norm prawnych zawartych w źródłach formalnych. Zanim poddałem analizie umowy międzynarodowe, zwróciłem uwagę na specyfikę prawa konsularnego oraz odniosłem się do roli międzynarodowego prawa zwyczajowego. Podstawowym dokumentem regulującym współcześnie status konsula honorowego jest Konwencja wiedeńska o stosunkach konsularnych z 1963 r. Stanowi ona podstawę wyznaczenia standardów w zakresie stosunków konsularnych i niewątpliwie wpłynęła pozytywnie na rozwój instytucji konsula honorowego. Nie wprowadziła ona ograniczeń dla rozwoju praktyki konsularnej poszczególnych państw, jej normy stanowią bowiem, że istnieją dwie kategorie urzędników konsularnych – urzędnicy konsularni zawodowi i urzędnicy konsularni honorowi. W Konwencji przyjęto fakultatywny charakter instytucji konsula honorowego, a korzystanie z niej uzależnione zostało od decyzji państw utrzymujących ze sobą stosunki konsularne. Przyznany w tej umowie konsulowi honorowemu zakres przywilejów, immunitetów i ułatwień, zapewniający mu przede wszystkim ochronę i ułatwienia konieczne do wykonywania funkcji powierzonych przez państwo wysyłające, po dokonaniu analizy uznaję za wystarczający. Wskazałem też, biorąc pod uwagę krytyczne uwagi do postanowień zawartych w Konwencji i „przestarzałych” z perspektywy czasu, że nie została ona przyjęta dla stworzenia jednolitych rozwiązań obowiązujących wszystkie państwa, a tylko pewnych rozwiązań ramowych. Sama Konwencja zawiera postanowienia dotyczące jej stosunku do innych umów zawieranych przez państwa w zakresie stosunków konsularnych. Natomiast jej istotnym mankamentem jest niespójność w przypadku niektórych przyjętych w niej rozwiązań. Poddałem ponadto analizie dwustronne konwencje konsularne, które są ważnym źródłem określającym status konsula honorowego.

Polska pierwsze tego typu umowy zawierała w okresie międzywojennym, a obecnie jest stroną umów obejmujących przedmiotowy zakres regulacji z czterdziestoma pięcioma państwami. Większość konwencji dwustronnych zawartych przez Polskę w okresie międzywojennym dopuszczała możliwość przyjmowania i ustanawiania konsulów honorowych. Nie wykształcił się jednak w tym zakresie jednolity wzorzec uregulowania statusu konsula honorowego. Zwróciłem uwagę, że zróżnicowanie między przywilejami, immunitetami i ułatwieniami nie było uzależnione od kategorii konsula, a główną podstawą rozróżnienia była przynależność państwowa oraz fakt prowadzenia innej działalności zarobkowej obok wykonywania funkcji konsularnych. Natomiast w przypadku konwencji konsularnych zawieranych przez Polskę po II wojnie światowej wskazałem na pewną ewolucję przyjmowanych rozwiązań w zakresie wysyłania i przyjmowania honorowych urzędników konsularnych. Większość obecnie podpisywanych dwustronnych konwencji konsularnych zawiera postanowienia przewidujące możliwość korzystania z instytucji konsula honorowego i odsyła do rozdziału III Konwencji wiedeńskiej o stosunkach konsularnych w zakresie uregulowania jej statusu.

Dużo uwagi poświęciłem, co było podyktowane tematem pracy i przyjętymi założeniami, polskimi rozwiązaniami prawnym dotyczącym instytucji konsula honorowego oraz praktycznemu jej stosowaniu. W tym zakresie przeanalizowałem proces kształtowania się tytułowej instytucji i jej stosowania w praktyce polskiej, poczynając od okresu II RP, a kończąc na odniesieniu się do zmian wprowadzonych „nową” ustawą – Prawo konsularne z 2015 r., która ma wejść w życie w dniu 1 listopada 2015 r. Przyjęte rozwiązania prawne i ich ewolucję w okresie II RP oceniam pozytywnie. We właściwy sposób zapewniały one ochronę i realizację interesów RP oraz pozwalały na pełne korzystanie z instytucji konsula honorowego. Instytucja ta odegrała bardzo ważną rolę w polskiej służbie konsularnej w okresie międzywojennym i w okresie II wojny światowej. Niestety, ze względu na zmiany ustrojowe i negatywne stanowisko państw socjalistycznych do instytucji konsula honorowego, zrezygnowano z korzystania z niej w drugiej połowie lat czterdziestych XX w. Warunki społeczne i polityczne do jej reaktywowania w polskiej służbie konsularnej powstały w połowie lat osiemdziesiątych XX w. Analizując rozwiązania prawne przyjmowane w Polsce pod koniec XX w., można zauważyć korzystną ewolucję, polegającą na eliminowaniu pewnych „niedociągnięć”, które zauważano w trakcie posługiwania się przedmiotową instytucją. W tym zakresie korzystano też z doświadczeń z okresu II RP, ale również zgłaszanych postulatów doktryny. Niestety, rozwiązania przyjęte w ustawie z 2015 r., które poddałem wnikliwej analizie, oceniam jako regres w dotychczasowej ewolucji polskich przepisów regulujących instytucję konsula honorowego. Dlatego też wskazałem w pracy uwagi *de lege lata* i *de lege ferenda*, które powinny być wykorzystane przez ustawodawcę w czasie przyszłych (nieodległych) prac legislacyjnych.

W ostatnim, szóstym rozdziale, który jest kłamrą spinającą wcześniej prowadzone badania, przedstawiłem wykorzystanie instytucji konsula honorowego w praktyce państw, co pozwala na zapoznanie się ze skalą wykorzystania omawianej instytucji. Zawarłem w nim także rozważania dotyczące rozwiązań instytucjonalnych, które mają służyć konsulom honorowym i wspomagać ich w wykonywaniu powierzonych funkcji.

Znaczenie konsulów honorowych, zarówno w Polsce, jak i na świecie, rośnie. Spełniają oni ważną rolę w rozwoju przyjaznych stosunków oraz współpracy w różnych

dziedzinach pomiędzy państwem wysyłającym i państwem przyjmującym. Realizują oni także, co jest nader istotne, ważne funkcje w zakresie promocji państwa wysyłającego oraz dbają o interesy tego państwa i jego obywateli. O roli, jaką spełniają konsulowie honorowi, świadczy fakt szybkiego wzrostu ich liczby: w połowie lat osiemdziesiątych XX w. liczba konsulów honorowych wynosiła 10 tysięcy, natomiast obecnie sięga już ponad 20 tysięcy. Można też stwierdzić, że instytucja konsula honorowego stosowana jest obecnie powszechnie w praktyce państw, przy czym najważniejszym czynnikiem związanym z posługiwaniem się tą instytucją jest właściwy dobór osobowy. Ważny wpływ na jej funkcjonowanie ma także odpowiedni dobór ambasadorów i konsulów zawodowych, którzy bezpośrednio współpracują z konsulami honorowymi oraz nadzorują ich działalność. Należy jednak mieć na względzie, że instytucja konsula honorowego posiada też pewne cechy negatywne, związane przede wszystkim z tym, że konsulowie honorowi prowadzą swoją działalność zarobkową, co nie pozwala na to, aby byli oni tak dyspozycyjni, jak konsulowie zawodowi. W dodatku nie wykonują oni wszystkich funkcji konsularnych i nie mają też merytorycznego przygotowania. Z tego też względu dobrym rozwiązaniem przyjętym w polskiej praktyce jest tzw. system mieszany, opierający się zarówno na konsulach zawodowych, jak i konsulach honorowych.

Prowadzone przeze mnie badania potwierdziły, że na przykładzie instytucji konsula honorowego uwidacznia się sprzężenie zwrotne polegające na tym, że rozwój prawa międzynarodowego wpływa na rozwój omawianej instytucji i – *vice versa* – rozwój tej ostatniej oddziałuje na rozwój prawnomiędzynarodowego porządku. Można zatem rzec, że rozwój instytucji konsula honorowego jest skorelowany z rozwojem prawa międzynarodowego, ale proces ten przebiega także i w drugim kierunku. Uprawnione jest zatem dowodzenie pewnej obustronnej implikacji, na co wskazały prowadzone badania.

Przeprowadzone w pracy rozważania ukazały ponadto, że instytucja konsula honorowego ma charakter *stricte* ewolucyjny i obecny kształt tej instytucji jest wynikiem długotrwałego procesu jej rozwoju.

W obliczu braku definicji legalnej przedmiotowego pojęcia wskazałem katalog ośmiu cech charakteryzujących instytucję konsula honorowego i odróżniających ją jednocześnie od instytucji konsula zawodowego. Wyznaczyło to nie tylko właściwą perspektywę badawczą, ale także dało podstawę do udowodnienia tezy, że doktryna prawa międzynarodowego w swoich konstatacjach w pełni realizuje współczesne (praktyczne) zapotrzebowanie na uregulowanie problematyki konsula honorowego *in genere*. Pokazało także, że język prawniczy może być swoistym remedium na braki czy też niedostatki języka prawnego.

Dokonane w pracy analizy umożliwiły również jednoznaczne wskazanie, że zarówno praktyka, jak i doktryna prawa międzynarodowego publicznego wykazują korelację z regulacjami normatywnymi. Instytucja konsula honorowego jest regulowana wieloma aktami, zarówno prawa międzynarodowego, jak i prawa krajowego, a wskazane w pracy niektóre ich mankamenty nie deprecjonują jej znaczenia. Wręcz przeciwnie, stanowią ciągle wyzwanie, tak dla doktryny prawa międzynarodowego, jak i (a może przede wszystkim) dla krajowych legislatorów i międzynarodowego prawodawcy.

Ustalenia poczynione w rozprawie mogą okazać się pomocne przy konstruowaniu krajowych (polskich) przepisów prawnych dotyczących ustanawiania i funkcjonowania polskich konsulów honorowych oraz kierowanych przez nich urzędów konsularnych.

5. Omówienie pozostałych osiągnięć naukowo-badawczych:

Pozostałe osiągnięcia naukowo-badawcze koncentrowały się przede wszystkim wokół zagadnień prawa dyplomatycznego i konsularnego; nowych form współpracy międzynarodowej państw, ze szczególnym uwzględnieniem współpracy transgranicznej; prawnych aspektów migracji ludności; polskiej praktyki traktatowej oraz nauki i nauczania prawa międzynarodowego w KUL. Szczegółowy wykaz moich publikacji zawiera załącznik nr 4 do wniosku o przeprowadzenie postępowania kwalifikacyjnego i obejmuje on autorstwo studiów, autorstwo i współautorstwo artykułów naukowych w czasopismach, autorstwo i współautorstwo opracowań opublikowanych w monografiach, współautorstwo wyborów dokumentów i współredakcję prac zbiorowych, a także autorstwo haseł w encyklopediach i leksykonach, tłumaczeń dokumentów, sprawozdań naukowych w czasopismach, a także autorstwo i współautorstwo recenzji, not recenzyjnych i omówień książek.

Wśród obszarów badawczych, będących przedmiotem moich szczególnych zainteresowań naukowych, są zagadnienia prawa dyplomatycznego i konsularnego. Na dorobek w tym zakresie składają się, oprócz wskazanej w punkcie 4 autoreferatu monografii pt. *Konsul honorowy w prawie międzynarodowym i w praktyce polskiej*, także, przed uzyskaniem stopnia doktora, artykuły: *Rys historyczny instytucji konsula honorowego w Polsce*, [w:] A. Dębiński, G. Górski (red.), *Historia et Ius. Księga pamiątkowa ku czci Księdza Profesora Henryka Karbownika*, Redakcja Wydawnictw Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego, Lublin 1998, s. 303 – 318; *Rozwój historyczny instytucji konsula honorowego*, „Roczniki Nauk Prawnych” 1997, T. VII, s. 225 – 242; *Instytucja konsula honorowego we współczesnym prawie i praktyce polskiej*, „Prawo – Administracja – Kościół” 2000, nr 4, s. 117 – 137; *Wykorzystanie instytucji konsula honorowego w obrocie międzynarodowym*, „Przegląd Politologiczny” 2000, nr 3 – 4, s. 23 – 28; *Historical Development of the Institution of the Honorary Consul*, „Review of Comparative Law” 2002, vol. 7, s. 121 – 139. Po uzyskaniu stopnia doktora opublikowałem w tym obszarze badawczym artykuły pt.: *Historical Outline of the Institution of Honorary Consul in Poland*, „Review of Comparative Law” 2003, vol. 8, s. 227 – 244; *Struktura organizacyjna Ministerstwa Spraw Zagranicznych Rzeczypospolitej Polskiej*, „Roczniki Nauk Prawnych” 2004, T. XIV, z. 3 – administracja, s. 153 – 180.

Przemiany ustrojowe, zapoczątkowane w Polsce oraz w innych państwach Europy Środkowej i Wschodniej po 1989 r., doprowadziły do powstania, po okresie izolacji politycznej, nowych – dla tych państw – form współpracy międzynarodowej. Temu poświęcone były, przed uzyskaniem stopnia doktora, publikacje pt.: *Prawne i społeczne aspekty ustanowienia i funkcjonowania polsko-niemieckich euroregionów*, [w:] E. Frączek, Z. Strzelecki (red.), *Demografia i społeczeństwo Ziem Zachodnich i Północnych 1945 – 1995. Próba bilansu*, Polskie Towarzystwo Demograficzne. Friedrich Ebert Stiftung, Warszawa 1996, s. 551 – 569; *Ramy instytucjonalnoprawne polsko-ukraińskiej współpracy międzyregionalnej i transgranicznej*, Centrum Badań Wschodnich Uniwersytetu Warszawskiego, Studia i Materiały CBW UW 77, Warszawa 1999, ss. 32; *Komitet Konsultacyjny Prezydentów Rzeczypospolitej Polskiej i Ukrainy*, Centrum Badań Wschodnich

Uniwersytetu Warszawskiego, Studia i Materiały CBW UW 84, Warszawa 2000, ss. 35; *Podstawy prawne współpracy transgranicznej*, [w:] S. Wrzosek, G. Dobrzański (red.), *Euroregion Niemen. Analiza rozwoju społeczno-gospodarczego polskiej części euroregionu*, Wydawnictwo Ekonomia i Środowisko, Białystok 2000, s. 29 – 49; *Współpraca transgraniczna Polski z południowymi sąsiadami (aspekty prawnomiędzynarodowe)*, „Prawo – Administracja – Kościół” 2000, nr 2 – 3, s. 125 – 138; *Wprowadzenie*, [w:] *Prawnomiędzynarodowe źródła współpracy regionalnej Polski. Wybór dokumentów*, Wydawnictwo Ekonomia i Środowisko, Białystok 2000, s. 8 – 14 [wspólnie z A. Przyborowską-Klimczak i S. Wrzoskiem; udział każdego z autorów 33,33%]; *Wstęp*, [w:] *Prawnomiędzynarodowe źródła współpracy międzyregionalnej i transgranicznej Polski. Wybór dokumentów*, wyd. II, Wyższa Szkoła Handlowa w Radomiu, Radom 2002, s. 5 – 10 [wspólnie z A. Przyborowską-Klimczak i S. Wrzoskiem; udział każdego z autorów 33,33%]; *Komitet Konsultacyjny Prezydentów Polski i Litwy*, Centrum Badań Wschodnich Uniwersytetu Warszawskiego, Studia i Materiały CBW UW 93, Warszawa 2002, ss. 35. Uczestniczyłem także w projekcie badawczym – zamawianym przez Wojewodę Suwalskiego (1998), w ramach którego przygotowałem opracowanie nt. prawnych podstaw współpracy transgranicznej. Natomiast po uzyskaniu stopnia doktora ukazały się we wspomnianym zakresie następujące publikacje: *Ramy prawne współpracy transgranicznej Polski z państwami sąsiednimi*, [w:] A. Haładyj (red.), *Współpraca międzynarodowa w ochronie środowiska. Węzłowe problemy*, Wyższa Szkoła Handlowa w Radomiu, Radom 2004, s. 81 – 105; *Ramy prawne polsko-niemieckiej współpracy transgranicznej*, [w:] L. Olszewski, K. Wójtowicz (red.), *Polska i Niemcy wobec wyzwań procesów integracyjnych*, Wydawnictwo Uniwersytetu Wrocławskiego, Wrocław 2004, s. 113 – 127; *Zagadnienia dotyczące samorządu terytorialnego w traktatach o przyjaźni i współpracy zawartych przez Polskę po 1989 r.*, „Rocznik Wyższej Szkoły Handlowej w Radomiu” 2008, T. IV – Administracja i Zarządzanie, s. 227 – 235.

Od wielu lat prowadzę badania dotyczące prawnych aspektów migracji ludności, ze szczególnym uwzględnieniem zagadnień prawnomiędzynarodowych. Problematykę tę podjąłem w rozprawie doktorskiej, a także w kilku publikacjach. Przed uzyskaniem stopnia doktora opublikowałem artykuł pt. *Wolność przemieszczania się (migracji) w świetle prawa polskiego*, [w:] D. Dudek, A. Janicka, W.Sz. Staszewski (red.), *Ius et Veritas. Księga poświęcona pamięci Michała Staszewicza*, Wydawnictwo KUL, Lublin 2003, s. 211 – 224 [artykuł został przedrukowany w: „Problemy Ochrony Granic”, Biuletyn Centrum Szkolenia Straży Granicznej nr 26, Kętrzyn 2003, s. 101 – 117]. Natomiast po uzyskaniu stopnia doktora ukazały się następujące publikacje: *Wolność przemieszczania się w traktatach o przyjaźni i współpracy zawartych przez Polskę*, „Problemy Współczesnego Prawa Międzynarodowego, Europejskiego i Porównawczego” 2005, vol. III, s. 22 – 40 [artykuł został przedrukowany w: „Problemy Ochrony Granic”, Biuletyn Centrum Szkolenia Straży Granicznej nr 31, Kętrzyn 2005, s. 23 – 44]; *Prawne aspekty międzynarodowego ruchu osobowego między Polską a jej wschodnimi sąsiadami*, „Polityka Wschodnia” 2005, nr 1 – 2, s. 163 – 176 [artykuł został przedrukowany w: „Problemy Ochrony Granic”, Biuletyn Centrum Szkolenia Straży Granicznej nr 34, Kętrzyn 2006, s. 21 – 38]; *Swoboda przepływu osób w prawie pierwotnym Wspólnot Europejskich*, [w:] J. Menkes (red.), *Prawo*

międzynarodowe – problemy i wyzwania. *Księga Pamiątkowa Profesor Renaty Sonnenfeld-Tomperek*, Wyższa Szkoła Handlu i Prawa im. R. Łazarskiego w Warszawie, Warszawa 2006, s. 479 – 513; *Zwalczanie nielegalnej migracji i przestępczości zorganizowanej w traktatach o przyjaźni i współpracy zawartych przez Polskę*, [w:] A. Przyborowska-Klimczak, W.Sz. Staszewski (red.), *Prawo międzynarodowe publiczne. Studia i Materiały*, T. I, Wydawnictwo KUL, Lublin 2006, s. 129 – 138; *Przyczyny i skutki współczesnych migracji międzynarodowych*, Zeszyty Naukowe „Cogitatus”, Collegium Varsoviensis/Szkoła Wyższa Warszawska, Warszawa 2007, nr 4, s. 106 – 128; *Pojęcie migracji międzynarodowych*, Zeszyty Naukowe Collegium Varsoviense „Cogitatus” 2008, nr 5, s. 14 – 24; *Zagadnienia migracji ludności w konwencjach Rady Europy*, „Studia Prawnicze KUL” 2009, nr 1, s. 119 – 131; *Wolność przemieszczania się osób w świetle międzynarodowego systemu ochrony praw człowieka ONZ*, [w:] K. Maćkowska (red.), *Prawne aspekty migracji na przykładzie uregulowań wybranych uczestników systemu międzynarodowego*, Wydawnictwo KUL, Lublin 2010, s. 137 – 162.

Znaczny wpływ na moje zainteresowania naukowo-badawcze miała współpraca z Departamentem Prawno-Traktatowym Ministerstwa Spraw Zagranicznych. Stąd też podjęcie badań nad polską praktyką traktatową oraz zagadnieniami dotyczącymi umów międzynarodowych. W tym zakresie, przed uzyskaniem stopnia doktora, ukazały się opracowania: merytoryczny *Wstęp*, [w:] *Stosunki traktatowe Polski z państwami sąsiednimi. Wybór dokumentów*, Lubelskie Wydawnictwa Prawnicze, Lublin 1998, s. 9 – 20 [wspólnie z A. Przyborowską-Klimczak, udział każdego z autorów 50%], w którym dokonano prezentacji i analizy stosunków traktatowych Polski z państwami sąsiednimi oraz opracowanie pt. *Klauzule umowne w konkordatach*, [w:] A. Dębiński, W. Bar, P. Stanisławski (red.), *Divina et Humana. Księga jubileuszowa w 65. rocznicę urodzin Księdza Profesora Henryka Misztala*, Redakcja Wydawnictw Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego, Lublin 2001, s. 259 – 267. Po uzyskaniu stopnia doktora ukazał się w tym zakresie merytoryczny *Wstęp*, [w:] *Traktaty o przyjaźni i współpracy zawarte przez Polskę. Wybór dokumentów*, Lubelskie Wydawnictwa Prawnicze, Lublin 2005, s. 5 – 16 [wspólnie z A. Przyborowską-Klimczak, udział każdego z autorów 50%], w którym dokonano analizy zawartych przez Polskę traktatów o przyjaźni i współpracy. Uzyskałem także w 2005 r. grant wewnętrzny w ramach badań własnych pt. *Stosunki polsko-kirgiskie w świetle prawa międzynarodowego*, który miał na celu zebranie i zaprezentowanie umów międzynarodowych i innych dokumentów o charakterze międzynarodowym dotyczących dwustronnych stosunków między Polską a Kirgizją. Związane to było także z tym, że rok 2003 został ogłoszony przez ONZ Rokiem Państwowości Kirgiskiej, a projekt miał być traktowany jako forma udziału w obchodach 2200-lecia państwowości kirgiskiej. Zagadnienia dotyczące państwowości kirgiskiej oraz charakterystykę stosunków dwustronnych między Polską a Kirgizją zawiera merytoryczny *Wstęp*, [w:] *Stosunki polsko-kirgiskie. Wybór dokumentów*, Wydawnictwo KUL, Lublin 2006, s. 7 – 11 [wspólnie z A. Przyborowską-Klimczak, udział każdego z autorów 50%]. Ponadto w ramach tego obszaru badawczego opublikowałem *Umowy o współpracy i wymianie młodzieży zawarte przez Polskę*, [w:] A. Przyborowska-Klimczak, W.Sz. Staszewski (red.), *Prawo międzynarodowe publiczne. Studia i Materiały*, T. I, Wydawnictwo KUL, Lublin 2006, s. 151 – 184. Obecnie w druku jest przygotowany przeze mnie artykuł pt. *Sukcesja do Umowy o*

współpracy kulturalnej z 1959 r., który zostanie opublikowany w opracowaniu: P. Czubik, W. Burek (red.), *Sukcesja do umów dwustronnych na przykładzie ewentualnej niepodległości Kurdystanu oraz umów międzynarodowych pomiędzy Irakiem a Polską*, Kraków 2015.

Część mojego dorobku naukowego dotyczy nauki i nauczania prawa międzynarodowego w Katolickim Uniwersytecie Lubelskim Jana Pawła II. W tym zakresie w 2008 r. ukazało się opracowanie (przygotowane wspólnie z A. Przyborowską-Klimczak, udział każdego z autorów 50%) pt. *Katedra Prawa Międzynarodowego Publicznego*, [w:] A. Dębiński, M. Ganczar, S. Józwiak, A. Kawałko, M. Kruszewska-Gagoś, H. Witczak (red.), *Księga Jubileuszowa z okazji 90-lecia Wydziału Prawa, Prawa Kanonicznego i Administracji Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II*, Wydawnictwo KUL, Lublin 2008, s. 323 – 356, w którym, oprócz omówienia historii Katedry, przedstawiono sylwetki i charakterystykę dorobku naukowego oraz działalności organizacyjnej i publicznej m.in. Z. Cybichowskiego, S. Glasera, B. Bouffała, C. Berezowskiego, A. Derynga, H. Dembińskiego, K. Szwarzenberg-Czernego, R. Jasicy. Ponadto w centrum szczególnych moich zainteresowań znalazła się Osoba prof. A. Derynga, jego dorobek naukowy oraz działalność organizacyjna i publiczna. W tym zakresie opublikowałem: *Antoni Deryng (1901 – 1978)*, [w:] A. Dębiński, W.Sz. Staszewski, M. Wójcik (red.), *Profesorowie Prawa Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego*, Wydawnictwo KUL, Lublin 2006, s. 71 – 80 i w wydaniu II poprawionym i rozszerzonym (*Antoni Deryng (1901 – 1978)*), [w:] A. Dębiński, W.Sz. Staszewski, M. Wójcik (red.), *Profesorowie Prawa Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego*, wyd. II poprawione i rozszerzone, Wydawnictwo KUL, Lublin 2008, s. 93 – 102) oraz *Antoni Deryng (1901 – 1978). Dziekan Wydziału Prawa i Nauk Społeczno-Ekonomicznych w latach akademickich 1937/1938-1938/1939*, [w:] A. Dębiński, W.Sz. Staszewski, M. Wójcik (red.), *Dziekani Wydziału Prawa, Prawa Kanonicznego i Administracji Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II*, Wydawnictwo KUL, Lublin 2008, s. 33 – 43.

W obszarze moich zainteresowań badawczych znalazły się także zagadnienia uznania państwa (przygotowany i złożony do druku artykuł pt. *Instytucja uznania państwa i jej stosowanie w praktyce polskiej oraz Wspólnot Europejskich (Unii Europejskiej) w stosunku do państw powstałych po rozpadzie ZSRR* [wspólnie z A. Szarek-Zwijacz; udział każdego z autorów 50%], ochrony środowiska naturalnego (*Rozwój zrównoważony*, Zeszyty Naukowe „Cogitatus”, Szkoła Wyższa Warszawska, Warszawa 2006, nr 3, s. 89 – 95; *Współpraca w zakresie ochrony środowiska w traktatach o przyjaźni i współpracy zawartych przez Polskę po 1989 r.*, [w:] B. Mikołajczyk, J. Nowakowska-Małusecka (red.), *Prawo międzynarodowe, europejskie i krajowe – granice i wspólne obszary. Księga jubileuszowa dedykowana Profesor Genowefie Grabowskiej*, Wydawnictwo Uniwersytetu Śląskiego, Katowice 2009, s. 541 – 556), kanałów międzynarodowych (*Ewolucja statusu prawnego Kanału Panamskiego*, [w:] J. Menkes, E. Cała-Wacinkiewicz, (red.), *Państwo i terytorium w prawie międzynarodowym*, Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 2015, s. 291 – 316 [wspólnie z I. Kozak i K. Stasiak; udział każdego z autorów 33,33%], jak też zagadnienia związane z kodyfikacją prawa międzynarodowego (*Komisja Prawa Międzynarodowego ONZ – wybrane aspekty jej ustanowienia i funkcjonowania*, [w:] B. Mikołajczyk, J. Nowakowska-Małusecka (red.), *Prawo organizacji międzynarodowych wobec problemów współczesnego świata*.

Księga Jubileuszowa dedykowana Pani Profesor Genowefie Grabowskiej, Oficyna Wydawnicza Edward Mitek, Bydgoszcz-Katowice 2014, s. 124 – 144 [wspólnie z A. Szarek-Zwijacz; udział każdego z autorów 50%]).

Prowadzone przeze mnie badania dały asumpt do przygotowania wyborów dokumentów źródłowych oraz opracowań encyklopedyczno-leksykonograficznych, będących pochodną zawartych w moich publikacjach rozważań o charakterze merytorycznym. Przed uzyskaniem stopnia doktora zostały opublikowane następujące wybory dokumentów: *Stosunki traktatowe Polski z państwami sąsiednimi. Wybór dokumentów*, Lubelskie Wydawnictwa Prawnicze, Lublin 1998, ss. 281 [wspólnie z A. Przyborowską-Klimczak, udział każdego z autorów 50%]; *Prawnomiędzynarodowe źródła współpracy regionalnej Polski. Wybór dokumentów*, Wydawnictwo Ekonomia i Środowisko, Białystok 2000, ss. 135 [wspólnie z A. Przyborowską-Klimczak i S. Wrzoskiem; udział każdego z autorów 33,33%], wyd. II – *Prawnomiędzynarodowe źródła współpracy międzyregionalnej i transgranicznej Polski. Wybór dokumentów*, Wyższa Szkoła Handlowa w Radomiu, Radom 2002, ss. 120 [wspólnie z A. Przyborowską-Klimczak i S. Wrzoskiem; udział każdego z autorów 33,33%]; *Prawo dyplomatyczne i konsularne. Wybór dokumentów*, Lubelskie Wydawnictwa Prawnicze, wyd. I – Lublin 2001, ss. 362 [wspólnie z A. Przyborowską-Klimczak, udział każdego z autorów 50%], wyd. II – Lublin 2003, ss. 447 [wspólnie z A. Przyborowską-Klimczak, udział każdego z autorów 50%]; *Międzynarodowa współpraca w dziedzinie kultury. Wybór dwustronnych umów zawartych przez Polskę*, Wyższa Szkoła Handlowa w Radomiu, Radom 2002, ss. 312 [wspólnie z A. Przyborowską-Klimczak i S. Wrzoskiem, udział każdego z autorów 33,33%]. Natomiast po uzyskaniu stopnia doktora ukazały się: *Prawo dyplomatyczne i konsularne. Wybór dokumentów*, Lubelskie Wydawnictwa Prawnicze, wyd. III – Lublin 2005, ss. 462 [wspólnie z A. Przyborowską-Klimczak, udział każdego z autorów 50%]; *Traktaty o przyjaźni i współpracy zawarte przez Polskę. Wybór dokumentów*, Lubelskie Wydawnictwa Prawnicze, Lublin 2005, ss. 202 [wspólnie z A. Przyborowską-Klimczak, udział każdego z autorów 50%]; *Stosunki polsko-kirgiskie. Wybór dokumentów*, Wydawnictwo KUL, Lublin 2006, ss. 118 [wspólnie z A. Przyborowską-Klimczak, udział każdego z autorów 50%]. Opracowałem liczne hasła w encyklopediach i leksykonach, m.in. w: S. Serafin, B. Szmulik (red.), *Leksykon Obywatela*, Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 2008; E. Cała-Wacinkiewicz, R. Podgórzńska, D. Wacinkiewicz (red.), *Encyklopedia zagadnień międzynarodowych*, Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 2011; A. Przyborowska-Klimczak, D. Pyć (red.), *Leksykon prawa międzynarodowego publicznego. 100 podstawowych pojęć*, Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 2012 oraz w *Encyklopedii Katolickiej*.

Jestem współredaktorem kilku opracowań naukowych, a mianowicie przed uzyskaniem stopnia doktora: *Ius et Veritas. Księga poświęcona pamięci Michała Staszewicza*, Wydawnictwo KUL, Lublin 2003, ss. 563 [wspólnie z D. Dudkiem i A. Janicką; udział każdego z redaktorów 33,33%], a po uzyskaniu stopnia doktora: *Profesorowie Prawa Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego*, Wydawnictwo KUL, wyd. I – Lublin 2006, ss. 336 [wspólnie z A. Dębińskim i M. Wójcik; udział każdego z redaktorów 33,33%], wyd. II poprawione i rozszerzone – Lublin 2008, ss. 563 [wspólnie z A. Dębińskim i M. Wójcik;

udział każdego z redaktorów 33,33%]; *Prawo międzynarodowe publiczne. Studia i Materiały*, T. I, Wydawnictwo KUL, Lublin 2006, ss. 194 [wspólnie z A. Przyborowską-Klimeczak, udział każdego z redaktorów 50%]; *Dziekani Wydziału Prawa, Prawa Kanonicznego i Administracji Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II*, Wydawnictwo KUL, Lublin 2008, ss. 240 [wspólnie z A. Dębińskim i M. Wójcik; udział każdego z redaktorów 33,33%]; *Abiit, non obiit. Księga poświęcona pamięci Księdza Profesora Antoniego Kościa SVD*, Wydawnictwo KUL, Lublin 2013, ss. 1448 [wspólnie z A. Dębińskim, P. Staniszem, T. Barankiewiczem, J. Potrzeszcz, A. Szarek-Zwijacz i M. Wójcik; udział każdego z redaktorów 14,28%].

Uczestniczyłem w wielu konferencjach, sympozjach i innego rodzaju spotkaniach naukowych, podczas których poruszane były problemy znajdujące się w obszarach moich zainteresowań naukowych i wyodrębnionych przeze mnie domen badawczych. W trakcie konferencji prezentowałem wyniki badań naukowych zarówno w formie referatów, jak też wystąpień w dyskusji. W 2015 r. wygłosiłem referat pt. *Uwagi dotyczące Umowy o współpracy kulturalnej między Polską a Irakiem z 1959 r.*, w ramach seminarium eksperckiego nt. „Sukcesja do umów na przykładzie ewentualnej niepodległości Kurdystanu oraz umów międzynarodowych pomiędzy Irakiem a Polską”, które zostało zorganizowane przez Instytut Europeistyki Uniwersytetu Jagiellońskiego oraz Kurdyjskie Centrum Informacji i Dokumentacji, pod patronatem Biura Pełnomocnika Rządu Regionalnego Kurdystanu w Polsce (Kraków, 28 maja 2015 r.) oraz referat pt. *Ewolucja instytucji polskiego konsula honorowego: uwagi w związku z projektowaną ustawą – Prawo konsularne*, podczas Ogólnopolskiej Konferencji Naukowej nt. „Nowe prawo konsularne”, zorganizowanej przez Instytut Europeistyki Uniwersytetu Jagiellońskiego, przy partnerstwie Ministerstwa Spraw Zagranicznych RP, Fundacji na rzecz Bezpiecznego Obrotu Prawnego oraz Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie (Kraków, 25-26 czerwca 2015 r.).

Jako wyraz zaangażowania organizacyjnego traktuję działalność na rzecz Wydziału Prawa, Prawa Kanonicznego i Administracji KUL, która przejawiała się w okresie mojego zatrudnienia w wypełnianiu m.in. następujących funkcji:

- a) wielokrotnego członka Wydziałowej Komisji Rekrutacyjnej i egzaminatora podczas wstępnych egzaminów pisemnych i ustnych na Wydziale Prawa, Prawa Kanonicznego i Administracji KUL;
- b) sekretarza wydziałowej Komisji ds. Podziału Środków KBN (1995-2000);
- c) członka Rady Wydziału (z ramienia młodszych pracowników Wydziału Prawa, Prawa Kanonicznego i Administracji KUL w latach 1996-1999 i od 2002 r. do teraz);
- d) członka Rady Instytutu Prawa na Wydziale Prawa, Prawa Kanonicznego i Administracji KUL w latach 2008-2012 i od 2012 r. do teraz;
- e) członka Komisji Instytutu Prawa Wydziału Prawa, Prawa Kanonicznego i Administracji KUL ds. programów kształcenia na kierunku prawo, od 2012 r. do teraz;
- f) członka Komisji opracowującej KRK dla kierunku prawo oraz program studiów na tym kierunku od roku akademickiego 2012/2013 na Wydziale Prawa, Prawa Kanonicznego i Administracji KUL (styczeń-czerwiec 2012 r.);

g) członka zespołu przygotowującego raport samooceny dla potrzeb oceny programowej przeprowadzonej przez Polską Komisję Akredytacyjną na kierunku prawo w dniach 22-25 listopada 2012 r.; na podstawie Raportu z wizytacji przeprowadzonej przez Zespół Oceniający PKA z dnia 21 marca 2013 r. kierunek prawo na Wydziale Prawa, Prawa Kanonicznego i Administracji KUL otrzymał pozytywną ocenę.

W okresie zatrudnienia w Szkole Wyższej Warszawskiej/Collegium Varsoviense pełniłem m.in. funkcję dziekana Wydziału Społeczno-Ekonomicznego Szkoły Wyższej Warszawskiej (w 2007 r. – od 29 stycznia do 11 czerwca), uczestniczyłem w pracach zespołu ds. programu studiów na Wydziale Społeczno-Ekonomicznym (na kierunkach: administracja, politologia, socjologia).

Uzupełnieniem wskazanego powyżej dorobku jest aktywne członkostwo w organizacjach i towarzystwach naukowych, w tym jestem członkiem zarządu Grupy Polskiej Stowarzyszenia Prawa Międzynarodowego (*International Law Association – Polish Branch*). Byłem członkiem komitetu organizacyjnego Konferencji naukowej pt. „Idee, normy i instytucje Kongresu wiedeńskiego – 200 lat później”, organizowanej przez Grupę Polską Stowarzyszenia Prawa Międzynarodowego (ILA), która odbyła się w dniach 15-16 października 2015 r. w Warszawie (sekretarz Komitetu organizacyjnego).

Mieczysław Szwed

Warszawa, 28 października 2015 r.